

Naponta több tucat beteget lát el a Keletinél a máltai rendelő

Naponta több tucatnyi beteget látnak el a Magyar Máltai Szeretetszolgálat orvosai a Keleti Pályaudvarnál. A Fővárosi Önkormányzat úgynevezett tranzitzőnákát alakít ki a menekültek számára, az első kijelölt terület a Keleti Pályaudvar aluljárója, ahová minden este hét órakor érkezik a Szeretetszolgálat Mozgó Orvosi Rendelője. A máltai orvosokat munkáját önkéntesek és szociális munkások segítik.

– Van egy fülakupresszúrás masszázs, amellyel pillanatok alatt meg lehet nyugtatni a legkétségbeesettebb, legstresszesebb embert is, eleinte azt hittem, ezt majd gyakran kell alkalmaznom – mondja dr. Eöry Ajándok a Máltai Szeretetszolgálat háziórvosa, aki általában csütörtök esténként rendel a Keleti Pályaudvar környékén összegyűlt menekültek körében a Máltai Szeretetszolgálat Mozgó Orvosi Rendelőjével. – De még sosem kellett használnom, mert ezek az emberek nyugodtak, higgadtak.

Pedig az állomás környékén kisebb-nagyobb csoportokban ücsörgő embereket látva nehéz megérteni higgadságukat. Amikor este hét óra körül Eöry doktorral, Katicával, az asszisztensével, Lászlóval, a Szeretetszolgálat mozgó rendelőjének sofőrjével és a két aznapi szociális munkással, Katicával és Andrással elindulunk az aluljáró felé, még nem tudjuk, mi vár ránk. Az első percekben csupán egy hajléktalan nő jön oda a doktorhoz, Algopyrint szeretne a fejfájására – Eöry doktor elbeszélget vele egy kicsit, megkérdezi, nincs-e szüksége másra. Néha csendes az aluljáró, máskor, volt, hogy egyetlen este százöven-százhetven férfit, nőt és gyereket láttak el. Eleinte úgy tűnik, nyugodt lesz a szolgálat, alig vannak az aluljáróban, odafönt is csak néhány férfi üldögél. Gyógyszerekkel, két utazótáskányi gyerekruhával, ásványvízzel felpakolva sétálgatunk odalent, mígnem kiderül, hogy délután ellenőrizték a menekültek papírjait, mire sokan pánikszerűen elhagyták a környéket.

Dr. Csikós Gabriella máltai önkéntes orvos rendel az aluljáróban

A II. János Pál pápa téren máris megértjük, hová lettek az emberek: amerre csak ellátni, a fák alatt, a padokon egész családok ülnek plédeken, hátizsákok között. Az egyik férfi kislánya fut elének apró, megviselt, egykor vidám rózsaszín ruhás babával a kezében és integet, hogy menjünk oda egy fához, ahol az édesanya és a testvérei ülnek. Legalábbis biztosan ők is köztük vannak, de hogy pontosan kik kihez tartozik, nehéz megállapítani, egyszerre legalább 15-20 férfi, fiatal és idősebb nő, gyerek és kisbaba vesz körül minket. Van, akinek a feje fáj, másnak a foga, többen küzdenek megfázással, köhögéssel. Egy-két, a környéken élő hajléktalan is érkezik, ők már ismerősként kérnek segítséget a máltai autóval érkezőktől. Eöry doktor pillanatok alatt több levél fájdalomcsillapítót és vitamint, torokfertőtlenítőt oszt szét, a lelkükre kötve, hogy erős tabletták, tehát egy szem mára, egy szem holnapra. Hosszabb távon itt nem lehet gondolkodni.

/Gyors segítség, több tucat orvos-beteg találkozás esténként/

Mindig akad, aki az angolul elmondott utasításokat, meg persze a többnyire arabul elhangzó panaszokat lefordítja, de ha épp nem, tökéletesen működik a testbeszéd, bár persze komoly betegségeket itt nem lehet kivizsgálni. A magunkkal hozott ivóvíz pillanatok alatt elfogy, a gyerekuha nagyobbik része is elkel. Pedig nem látni az embereken, hogy akár hónapok óta úton vannak, mindenki ápolat, rendezett: nemcsak a férfiak jól öltözöttek, nem egyszer a kisfiúk is öltönyt viselnek, a kislányokon, a kisbabákon is szép

ruhácskák vannak. Mintha csak családi piknikre indultak volna, aminek megadják a módját. Persze családi piknikhez nem kell hálósák és sátor, amelyekből többet is látunk, és nincs szükség nagy tételben fájdalomcsillapítóra, kötszerre, babakréme. Egy fiatal lány hányingerrel küzd, erre épp nincs semmilyen szer, így Eöry doktor elkezd masszírozni a bal csuklójánál egy pontot, mutatva az édesanyjának, hogy ezzel tud segíteni, ha később is szükség lesz rá. Amikor egy néhány hónapos kisbaba kipirosodott bőrére kenőcsöt ad, szinte rögtön asszonyok állnak körül minket, bébiétel, törülköző, cumi kellene, de ha épp nincs, akkor is hálásan mosolyognak és megköszönik azt, ami van. Persze vannak, akik inkább csak csendben meghúzódnak: nem messze egy padon egy édesanya öleli két kisgyerekét egy vékony takaróba burkolózva – lement a nap, és nem épp ezek a legmelegebb nyári esték.

/A gyerekes családokat minden este megkérdezik, nincs-e szükségük segítségre/

De ezek az emberek nyugodtak, szinte derűsek, a gyerekek játszanak, félősen vagy éppen nagyon is bátran mosolyognak ránk, az anyák ugyanúgy babusgatják a piciket, mintha a saját kertjükben ülnének, és mindannyian valami számunkra érthetetlen, megdönthetetlen bizakodással ülnek a sötétedő parkban arra várva, hogy majd valamikor, ha itt lesz a család többi tagja, ha a már a célsországban lévő ismerős telefonál, továbbinduljanak.

Látva őket és a helyzetüket nehéz megérteni, hogyan lehetnek higgadtak, optimisták, amikor az úton született kisbabájukkal éjszakáznak az aluljáróban. Amikor a magukkal hozott egyetlen hátizsákban nem fért el szinte semmi, amire szükségük lenne. Amikor valahol, valamelyik országban a sok közül, amelyeken átjöttek, valaki eltépte az összes hivatalos iratukat. Amikor az iráni határ környékén lőttek rájuk. Elképzelni is nehéz, mit érezhetett az a fiatal afganisztáni férfi, aki hét évig dolgozott Norvégiában legálisan, majd egyszer csak közölték vele, hogy hazaküldik és felültették egy repülőre. Semmiképpen sem akart otthon maradni, így elindult vissza: az embercsempészek 500 euróért vitték át Iránba, újabb ötszázért Törökországba és ezret kértek azért, hogy Görögországba juttassák. Két hónapja van úton. Belgiumba szeretne eljutni, úgy gondolja, ott nyugodtan élhetne. Egy másik, alig huszoneves férfi azt meséli, hogy tanulni szeretett volna, építészmérnöknek készült, de a tálibok miatt nem lehet Afganisztánban élni, nem biztonságos – azt mondja figyelmeztetés nélkül megölhetnek bárkit az utcán.

/A kisbuszból az aluljáróba települ a rendelés/

Hosszú, mély beszélgetésekre azonban ritkán van lehetőség. Kevesen tudnak közülük igazán jól angolul, esetleg németül, akik igen, azok többnyire a sorban érkező betegeknek tüneteit, az orvos tanácsait fordítják. Megismerkedni nincs idő, hiszen ők holnap, holnapután már nem lesznek itt. Eöry doktor azt mondja, az első napon magával vitte az angol–magyar nyelvű Koránját, gondolván, majd elbeszélgetnek arról, melyik a kedvenc részük a szent könyvből és miért. De a menekültek nem igazán akartak vele vallásról beszélgetni, arról nem is beszélve, hogy idejük sem lett volna erre, olyan sokan voltak. – Így aztán csak ellátjuk a külső sebeiket, adunk fájdalomcsillapítót, krémet a babák bőrére. Abban segítünk, amiben tudunk.

Mert szükség van rá.